

Ochranca

Teplota vzduchu každou minútou klesala. Oblohu zahalili búrkové mračná. Na chodník dopadla prvá osamotená dažďová kvapka. Druhá skončila na jej tvári a stiekla po jej líci sťa slza.

Nepozorovaný, skrytý v tieňoch, videl ako prekvapene dvihla oči k nebu, z ktorého sa v tej chvíli spustil hustý lejak. Ticho zahrešila, prehodila si vetrovku cez hlavu a bežala sa ukryť pod odkvap. Bola taká krehká, až sa bál, že ju vodná smršť roztriešti na milión kúskov.

Ľudia sú nesmierne zraniteľné bytosti. Stačí jediný chybný krok, jediná sekunda, a sú preč. Navždy. Stratení v čase, akoby ani vôbec neexistovali. Tá myšlienka ho desila viac, než čokoľvek iné. Najradšej by sa bol rozbehol a stal sa štítom, ktorý ju ochráni pred nepriaznivým žvlom. Ale nemohol. Nesmela sa dozvedieť o jeho existencii. Nesmela sa rozpamätať.

Ich prvé stretnutie si vybavoval tak jasne, akoby sa odohralo len včera. Spoznali sa v obradnej zlatej sieni, kde bojovníci odpradávná skladali prísahu vernosti. Stála po boku svojej matky a dívala sa na neho tými najiskrivejšími striebornými očami. Hoci mala iba päť rokov, už vtedy z nej vyžarovala vznešenosť i sila jej predkov. Padol pred ňou na kolená, s hlavou sklonenou k zemi, odprisahajúc poslušnosť. V tej chvíli to boli len prázdne slová. Niečo, čo sa od neho očakávalo, pretože sa narodil ako ochranca nesmrteľných.

V pradávnych dobách nesmrteľné bytosti obývali Zem spolu s ľuďmi. Vládli však silám, o ktorých mohol človek len snívať. A čo bolo najdôležitejšie, po dovŕšení dvadsiateho piateho roku života nestarli, nepodliehali chorobám alebo zraneniam.

Tieto vlastnosti vyvolali u smrteľníkov závisť a strach. Nezastavili sa, kým nenašli spôsob, ako nesmrteľných nadobro zahubiť. Objavili ich jedinou slabinu - anjelský kameň serafinit.

Serafinit dokázal dušu živej bytosti uväzniť vo svojej kamennej podstate. Ale v kombinácii s kovom sa z neho stávala smrtiaca zbraň, schopná zničiť akýkoľvek druh energie – aj dušu nesmrteľného. Keď ľudia toto tajomstvo odhalili, začali vyvražďovať svojich protivníkov. Ich činy rozpúťali strašnú vojnu. Preto sa štyri najmocnejšie rody nesmrteľných rozhodli, že nadobro opustia svet ľudí. Požiadali o pomoc najnadanejšiu zo svojich radov. Jej meno je zapísané v *Knihe počiatkov*. Tradícia káže, že ho smú poznať iba patriarchovia.

Najnadanejšia pomocou prírodnej energie vytvorila trhlinu medzi dimenziami a v sprievode štyroch rodov odišla do paralelného sveta. Zvyšok nesmrteľných veril, že ľudia

svoj postoj k nim časom zmenia. Vybrali spomedzi seba tých najudatnejších – prvých bojovníkov, ktorí ich mali pred nenávisťou smrteľníkov chrániť, kým neprecitnú zo svojej zaslepenosti. Utvorenie kasty bojovníkov však viedlo k ešte väčšiemu krviprelievaniu. Ak by boje naďalej pokračovali, pravdepodobne by to spôsobilo zánik samotnej Zeme.

Niečo také nesmrteľní nemienili dopustiť. Postupne sa k štyrom rodom pridalo ďalších päť. Spoločnými silami vybudovali pre svoj ľud bezpečný domov. Nazvali ho Magangal – útočisko. Od tých čias boli známi ako *Veľkí záchrancovia národa*, alebo *Veľká deviatka*.

Ibaže ľudia nechceli svojím nepriateľom dovoliť, aby sa stiahli. Netúžili po mieri, iba po krvi. Rozhodli sa prenasledovať nesmrteľných až do Magangalu. Nech sa však snažili akokoľvek, vstup do neho nenašli. Vraví sa, že *Najnadanejšia* trhlinu medzi dimenziami zapečatila tak, aby ju nedokázal zočítať, ani ňou prejsť, nijaký človek. Obetovala kvôli tomu vlastnú existenciu.

Ľuďom ich korisť unikla pomedzi prsty. Boli z toho priam nepríčetní, no keďže už nemali s kým bojovať, vojna sa mohla konečne skončiť. Smrteľníci sa prehlásili za víťazov. Naivne si mysleli, že odteraz budú zvrchovanými pánmi Zeme. Lenže so Zemou treba žiť v harmónii. A to ľudia nikdy nepochopili. Neustále sa ju pokúšali dobývať. Meniť podľa vlastnej predstavy. Až sa nakoniec Zem vzoprela. Bránila sa prírodnými katastrofami, ale aj úkazmi, ktoré si nevedeli vysvetliť. A keďže ľudia sa vždy báli toho, čomu nerozumeli, začali všetko nevysvetliteľné pripisovať bohom – fiktívnym bytostiam, ktoré sa mali stať odpoveďou na ich otázky.

Pre nesmrteľných neexistovala väčšia irónia. Z pohodlia svojho sveta sa dívali, ako ich smrteľníci nahradili modlami zo zlata a slonoviny. Čoskoro to ale prestalo byť zábavné, pretože ľudia využívali vieru v bohov k tomu, aby mohli bojovať medzi sebou navzájom.

Spočiatku si nesmrteľní nahovárali, že ich sa to netýka. Ibaže vojny smrteľníkov čoraz viac pustošili Zem. A ak by Zem zahynula, zahynul by na nej aj všetok život. Vráťane nesmrteľných.

Veľká deviatka sa preto uzniesla, že začne dohliadať na ľudské záležitosti. Nenápadne, a len toľko, aby zabránila konfliktom. Veď generácia, ktorá si nesmrteľných pamätala, sa už dávno pominula. Prevzala teda úlohu bohov, ktorých si ľudia kedysi vybájili. Novým údelom bojovníkov bolo chrániť ju a zároveň zaistiť, aby sa smrteľníci nikdy nedozvedeli o jej existencii.

Jemu však na pradávejnej tradícii nezáležalo. Netúžil byť bojovníkom. A už vôbec nechcel slúžiť nikomu z deviatich rodov. Považoval ich za obyčajných oligarchov, opitých vlastnou mocou. Ale keď sa slávnostná ceremónia skončila a on sa konečne mohol zdvihnúť z tej

studenej mramorovej podlahy, neurobil to. Neurobil to, pretože k nemu pristúpila, položila mu svoju malú rúčku na líce a spýtala sa tým najnevinnejším detským hláskom:

„Ty ma odteraz budeš ochraňovať?“

Od tej chvíle vedel, že je stratený. Že tú malú bytosť bude chrániť nie preto, lebo mu to káže povinnosť, ale preto, lebo v tom jedinom krátkom okamihu ho celkom opantala. Dlhé roky ticho kráčať v jej tieni. Stal sa jej učiteľom i priateľom. No popritom si vôbec neuvedomoval, že mu po malých kúskoch, okrem duše, kradne i srdce.

Neprišiel na to, ani keď stáli na brehu jazera Teru v Aldenských lesoch. Slnko sa jej odrážalo od bielych vlasov a on si prvý raz pomyslel, že je tým najnádhernejším stvorením na svete. Nezistil to ani vtedy, keď prvý raz vzala do ruky dlhý obojručný meč a postavila sa pred neho s prosbou, aby ju naučil s ním zaobchádzať. Uvedomil si to až v momente, keď malému dievčatku, menom Rumiko, pomáhala nežnými slovami zaplašiť nočné mory.

Vzťahy medzi oligarchami a bojovníkmi boli v ich spoločnosti neprípustné. *Veľká deviatka* vždy stála nad ostatnými nesmrteľnými. Bolo nemysliteľné, aby sa niektorí z nich zaplietol s niekým, kto nepochádzal z deviatich rodov.

To ich však nezastavilo. Navzájom sa milovali a nezáležalo im na tom, kto si čo myslí. Onedlho sa ich pomer stal verejným tajomstvom, ktoré ochraňoval iba obrovský vplyv jej rodičov. Bez neho by už dávno pykali za svoju opovážlivosť. Napriek tomu naďalej pokúšali osud. Uzavreli sa do bubliny plnej šťastia, nepripúšťajúc si, že jedného dňa môže prasknúť.

Stalo sa tak v deň, keď najvplyvnejší oligarcha Demokritos oznámil, že jej dlhoročná ľudská chránenkyňa, Meghan, musí zomrieť.

„Prečo?!“ spýtala sa, premáhajúc zúrivosť.

„Proroci to videli v jej osude,“ odpovedal chladne. No bolo to, akoby povedal, že o tom sám rozhodol. Mal to byť jej trest za lásku. Každý totiž vedel, že proroci už dlhé roky videli iba to, čo bolo Demokritovmu rodu po chuti. Pôvodne mali predpovedať len veľké ľudské konflikty, aby im nesmrteľní vedeli včas predísť. Ale nakoniec sa vždy zapredali tomu, kto mal v rukách najväčšiu moc.

Pamätal si, ako sa v ten večer prechádzala vo svojej spálni. Zafínajúc päste premáhala triašku a slzy bezmocnosti.

„Musíme to zastaviť! Musíme to zastaviť, Lehahiah!“ vzlykala.

Na druhý deň sa obaja pokúsili o nemožné. Zo zbrojnice jej otca ukradli dýku, ktorá obsahovala anjelský kameň. Vlastníctvo serafitových zbraní patrilo k ďalším privilégiám *Veľkej deviatky*. V priebehu storočí si rody pre seba uzurpovali toľko moci, že bežní nesmrteľní

sa nad tým prestali pozastavovať. Ale aj pre *Veľkú deviatku* platil najvyšší zákon : *Nikdy netas serafitovú zbraň proti inému nesmrteľnému*. Jeho porušenie sa trestalo smrťou.

Avšak takéto prípady sa stávali len zriedka. Anjelský kameň sa väčšinou vyžíval iba pri rituáli *Poslednej rozlúčky*. Ak niektorého nesmrteľného unavovala jeho existencia, požiadal *Veľkú deviatku*, aby ju ukončila. *Posledná rozlúčka* sa považovala za jediný zákonný a čestný spôsob úmrtia.

Vedela, že ak tú ukradnutú dýku použije, čaká ju záhuba. No nezaujímalo ju to. Jediné, čo chcela, bolo zachrániť Meghan. Za akúkoľvek cenu.

„Ja nie som nevinná Leahiah, ona je. Nezaslúži si umrieť... kvôli našim chybám,“ povedala len čo vyšli zo zbrojnice, „no odmietam ťa stiahnuť so sebou. Na to ťa príliš milujem.“

„Ak ma ideš požiadať, aby som ťa v tom nechal samu, šetri si dych. Neopustím ťa.“

„Ale áno, opustíš,“ šepla. Hlas sa jej pri tom lámal ako rozhorúčená skala, ktorú niekto príliš rýchlo schladil.

Mal vedieť, že to urobí. Vedť ju poznal lepšie než ktokoľvek. Bol to práve on, kto ju naučil, ako niekomu privodiť bezvedomie. Skôr, než stihol zareagovať, svet okolo neho sčernel. Keď sa o niekoľko hodín prebral, bolo už príliš neskoro. Celý Magangal volal po jej krvi, pretože spáchala čosi neodpustiteľné – zabila jedného z vlastných. Zabila nesmrteľného.

„Naplnením Meghaninho osudu“, ako to Demokritos nazval, bol poverený patriarcha z rodu Wa. V sprievode svojich najvernejších bojovníkov sa mal vydať do ľudského sveta a zinscenovať nehodu, ktorú by smrteľníci nepovažovali za podozrivú. Keďže príslušníci rodu Wa dokázali manipulovať s emóciou strachu, bola táto úloha pre patriarchu priam stvorená. Stačilo nájsť ľahko ovplyvniteľnú obeť a vyvolať v nej pocit hrôzy, ktorý prerastie do šialenstva. Mladá žena sa jednoducho mala ocitnúť v nesprávny čas na nesprávnom mieste. Také veci sa ľuďom stávali bežne.

Sledovala patriarchu až k trhline medzi svetmi. Jeho bojovníci ju vôbec nespozorovali. Podľa ich svedeckých výpovedí si počkala, kým celá družina prešla do ríše smrteľníkov a potom patriarchu napadla. Strhla sa neľútostná bitka. Bojovníci prisahali, že by ju boli premohli, keby nevytasila serafitovú dýku. Vraj ňou mierila na patriarchovo srdce, keď jej do cesty skočila jeho jediná dcéra, Rumiko. Tá Rumiko, ktorej pomáhala zaplašiť nočné mory, ktorá pre ňu bola ako mladšia sestra. Mala iba šesť rokov. Otec ju vzal so sebou, pretože veľmi túžila vidieť svet ľudí. A hoci eliminácia mladej ženy nebola práve zábava vhodná pre dieťa, patriarcha nedokázal svojmu malému dievčatku nič uprieť. Plánoval opustiť miesto činu skôr, než vyhladnutý šialenec dokoná svoje dielo. Jeho nevinná dcérka sa vôbec nemala dozvedieť

pravý dôvod ich výletu. No teraz bola mŕtva. Zabila ju príslušníčka jedného z najvýznamnejších rodov. Taký ohavný zločin nemal v dejinách nesmrteľných obdoby. Vinníčka musela zaplatiť.

Lehahiah s hrôzou pozoroval, ako ju v putách dotiahli pred Demokrita a hodili mu ju k nohám. Šaty mala celé od krvi. Svoj rozsudok – usmrtenie tou istou dýkou, ktorou ona vzala život Rumiko, si vypočula s prázdny výrazom v tvári.

Ľud Magangalu bol vo vytržení. Z každého rohu sa ozýval vzrušený šepot, že spravodlivosti bude učinené za dosť.

Iba traja nesmrteľní sa s rozsudkom nevedeli zmieriť. Krátko po procese si Lehahiaha k sebe zavolali jej rodičia.

„Vždy som vedela, že mojej dcére prinesieš nešťastie, bojovník,“ obviňovala ho lady Sechenret. Veľmi sa ponášala na svoju dcéru. Mala rovnaký olivový odtieň pokožky, rovnaký tvar lícných kostí, no čo bolo najdôležitejšie, v strieborných očiach mala rovnaký odhodlaný výraz ako jej dcéra. „Ale ak ju naozaj miluješ, pomôžeš nám ju zachrániť.“

Vysvetlila mu, že ak sa verejne zriekne jej dcéry, Demokritos ho určite poverí jej popravou. Neodolá totiž príležitosti, postaviť bývalých milencov proti sebe. Aby však celé divadlo pôsobilo dôveryhodne, musel jej najskôr zlomiť srdce.

Šiel za ňou do žalára. Pôsobila ešte zúboženejšie, než keď ju videl naposledy. Aspoňže zakrvavené šaty jej vymenili za jednoduchý plátenný úbor.

„Naozaj som patriarchu sledovala. Ale nenapadla som ho. Chcela som sa s ním najskôr porozprávať. Presvedčiť ho.... no jeho bojovníci ma nepustili k slovu. Vrhli sa na mňa ako zvery. Mali serafitové zbrane. Tú dýku som tasila, aby som sa bránila. Jeden z patriarchových bojovníkov sa chystal zasadiť mi smrteľný úder. Ale Rumiko mu skočila do cesty. Prebodol ju skrz-naskrz. Jej bezvládne telo mi padlo do náruče. Krv bola všade. Ale patriarcha to nevidel. Myslí si, že som ju zavraždila ja.“

Nechcel to počúvať. Nemohol to počúvať. Príliš mu to trhalo srdce.

„Nenechajte sa mýliť, mylady, táto návšteva nie je zdvorilostná. Prišiel som Vám oznámiť, že Vaši rodičia ma oficiálne oprostili od mojej prísahy. Už voči Vám nemám žiadne záväzky. Zajtra o tomto čase budete čeliť spravodlivosti. A Vaším katom budem ja,“ s týmito slovami sa otočil na päte a odišiel. Vyprevádzal ho jej usedavý plač.

Poprava bola naplánovaná na pravé poludnie. Najlepší tesári z Magangalu cez noc postavili obrovské vyvýšené pódium, pod ktorým sa zišli snáď všetci obyvatelia. Keď ju bojovníci viedli na popravisko, zhromaždený dav na ňu kričal a pľul jej do tváre. Jedno dieťa do nej dokonca hodilo kameň.

Nevníkala to. Zrak upierala iba na neho. Stál na vrchole pódia, odetý v zlatom obradnom brnení. Na poslednom schode sa potkla. Bojovníci ju z každej strany surovo schytili za ramená a postavili na nohy. Došla až k nemu.

Demokritos, ktorý celé to pochmúrne divadlo pozoroval z ebenového čalúneného trónu, vstal. Zdvihol ruky k nebu a prihovril sa prítomným. Lehahiahovi jeho slová zneli duto, ako údery bubna. Dodnes si nevie spomenúť, o čom vlastne boli. Sledoval len ju. Snažila sa tváriť hrdo a dôstojne. No triasla sa. Keď Demokritos konečne vydal rozkaz na popravu, pristúpil k nej, akoby ju chcel pobozkať. Miesto toho však vzal do rúk dýku, ktorú v noci vlastnoručne zamenil. Ale ona to nevedela. Posledné, čo mu stihla povedať pred tým, než jej prebodol srdce bolo: „Zradca.“

Jej bezvládne telo zabalili do bieleho plátna. Dvaja bojovníci ho vyložili na nákladný voz a zaviezli na samý okraj mesta. Napriek formálnemu protestu jej rodičov, ju pochovali pri ceste ako nejakého úbožiaka.

Nikto netušil, že jej duša naďalej prebývala v serafitovej dýke, ktorú pred zrakom všetkých prítomných odovzdal lady Sechenret. A nikto sa nikdy nedozvedel, že ešte v tú noc tri postavy zahalené vo vlnených plášťoch vošli tajnou chodbou do pivnice nekromanta menom Theokritos.

Theokritos bol Demokritovým jednovaječným dvojčaťom - čiernou ovcou rodiny. Vlastný brat ho vykázal za múry Magangalu, pretože mal nekonvenčné záľuby. Študoval vlastnosti serafitového kameňa. Tvrdil, že nesmrteľnosť nie je prirodzený jav. Bol odhodlaný odhaliť tajomstvo večného života a stať sa najväčším mudrcom v dejinách nesmrteľných. Niektorí ho naozaj považovali za génia, no väčšina ho nazývala bláznom.

„Odnepamäti sa verilo, že duša uväznená v anjelskom kameni, môže byť navrátená len do svojej pôvodnej schránky. To je omyl,“ vyhlásil Theokritos, keď ho prišli žiadať o pomoc, „duša sa dá premiestniť do tela, v ktorom sa nezrodila. Otázka znie, akú vysokú cenu ste ochotní za to zaplatiť?“

Nemal na mysli materiálnu cenu. Chcel zistiť, či ju dokáže nechať ísť. Na vlastnej koži totiž zažil chladnokrvnosť svojho brata. V celom Magangali by sa nenašlo miesto, kde by pred ním bola v bezpečí. Preto im navrhol riešenie. Permanentné a nezvratné:

„Jej dušu premiestnim do smrteľného tela.“

Protestovali. Dlhé hodiny sa s ním hádali. No nakoniec si uvedomili, že iné riešenie neexistuje.

„Nebude za vami žialiť. Zariadim, aby si na svoj predošlý život nikdy nespomenula.“

Z ľudského sveta ukradli telo dievčiny, ktorej srdce ešte bilo, ale duch ho už dávno opustil. Volala sa Anna Weberová. Pred tromi mesiacmi prežila autohaváriu a upadla do kómy. Lekári by ju boli už dávno odpojili, ibaže jej príbuzní o tom nechceli ani počuť. Nemienili sa vzdať nádeje.

Theokritos jednal rýchlo. Nechcel riskovať, že ju ľudia začnú hľadať. Akousi zelenou substanciou pokvapkal čepeľ serafitovej dýky. Začala z nej stúpať jemná para. Sformovala sa do zvláštneho dymového zrkadla, odrážajúceho jej spomienky, ktoré postupne bledli. Ako posledné zabudla tváre vlastných rodičov. Len čo celý proces skončil, Theokritos dýku potrel ďalšou zvláštnou tekutinou:

„Väčšina ľudí si myslí, že vzišli z hlíny. Že im nejaký boh vdýchol dušu. A v istom zmysle majú pravdu. Aby sa duch mohol usídlit' v novom prostredí, potrebuje sprievodcu. Môj asistent, Kaelen, sa tým sprievodcom stane.“

Z čepele začala opäť stúpať para. Jeho asistent ju, jedným mocným nádychom, vdýchol. Sklonil sa nad smrteľnú dievčinu a pobožkal ju. S každým nádychom, s každým pomalým pohybom pier, jej duša prenikala do svojej novej schránky. Až vtedy si Leahiah plne uvedomil, že ju navždy stratil.

Annino telo, ktoré už patrilo jej, zanesol naspäť do ríše smrteľníkov. Sám. Kael, ten naničhodný asistent, sa veľmi ochotne ponúkol, že mu pomôže. Poslal ho dočerta. Nechcel, aby sa k nej priblížil, čo i len na dva metre.

Uložil ju do chladnej nemocničnej postele, odhodlaný odísť a nikdy sa neohliadnuť späť. Lenže si uvedomil, že to nedokáže. A tak jej zložil sľub. Prostejší, no posvätejší než priaha bojovníka:

„Nesmriteľná alebo nie, vždy ťa budem chrániť.“

Keď sa v ten daždivý deň vrátila domov, na stole ju čakal balík s odkazom od strážneho anjela:

Aby si nabudúce nezmokla, moja milovaná Anchoret.